ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 27.6.2019 г.
COM(2019) 292 final

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

относно прилагането на Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II) по отношение на груповия надзор и капиталовото управление в рамките на група от застрахователни или презастрахователни предприятия

I. Увод

От 1 януари 2016 г., когато Директивата „Платежоспособност II“[1] влезе в сила, с предвидените в нея разпоредби беше създадена ясна и надеждна пруденциална рамка за застрахователните и презастрахователните дружества в ЕС. Въз основа на рисковия профил на отделните дружества, с нея се насърчават съпоставимостта, прозрачността и конкурентоспособността.

Дял III от Директивата „Платежоспособност II“ се отнася до надзора над група от застрахователни и презастрахователни предприятия (по-нататък „групов надзор“). В директивата се използва иновативен модел на надзор, който отрежда ключова роля на органа за групов надзор, като същевременно се признава и се запазва важната роля на надзорните органи на отделните субекти, извършващи застрахователна дейност.

Съобразно изискването в член 242, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“, в настоящия доклад се оценяват ползите от засиления групов надзор и капиталово управление в рамките на групи от застрахователни или презастрахователни предприятия.

На 7 юни 2018 г. Комисията се обърна към Европейския орган за застраховане и професионално пенсионно осигуряване (EIOPA) с искане да предостави информация, която да бъде включена в доклада[2]. Данните, изпратени от EIOPA на 19 декември 2018 г.[3], са включени в настоящия доклад.

Докладът е разделен на четири части. В глава II се анализират надзорните практики и предизвикателствата, свързани с определянето на обхвата и упражняването на надзорните правомощия по отношение на групи. В глави III и IV се прави оценка на предизвикателствата и правните неясноти, свързани с изчисляването на груповата платежоспособност, управлението и отчитането на група[4]. Накрая, в глава V се прави кратък обзор на тенденциите в развитието в областта на посредничеството при надзорни спорове и схемите за гарантиране на застрахователните вземания (СГЗВ), които не са пряко свързани с груповия надзор.

Някои въпроси не са разгледани в настоящия доклад. Член 242, параграф 2, букви ж) и и) от Директивата „Платежоспособност II“ се отнасят до рамки за разрешаване на кризи. Комисията наблюдава международните тенденции на развитие, свързани с разрешаването на кризи и системния риск[5], но няма определена общоевропейска инициатива в тази област от момента, в който започна да се прилага Директивата „Платежоспособност II“. По същия начин, член 242, параграф 2, буква е) се отнася до хармонизирана рамка относно възможностите за прехвърляне на активи, процедурите на несъстоятелност и ликвидация. Понастоящем не се разработва политика в тази област нито на равнището на ЕС, нито на международно равнище.

---

[1] Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II) (ОВ L 335, 17.12.2009 г., стр. 1).

[2] Вж. писмото, изпратено на EIOPA, и подробното приложение.

[3] Достъп чрез тази препратка.

[4] Наричани обикновено изисквания съответно по „стълб I“, „стълб II“ и „стълб III“.

[5] Вж. например тази препратка.

Освен ако не е посочено друго, в настоящия доклад се използват данни до края на 2017 г., които обхващат 28-те държави — членки на Европейския съюз.

II. Обхват на груповия надзор и на надзорните правомощия по отношение на застрахователни и презастрахователни групи

В Директивата „Платежоспособност II“ е предвидено, че групов надзор трябва да се прилага в следните случаи[6]:

- групата се оглавява от застрахователно или презастрахователно предприятие, чието седалище се намира в Европейското икономическо пространство (ЕИП), и поне едно от неговите свързани предприятия е друго застрахователно или презастрахователно дружество със седалище в ЕИП или в трета държава;
- групата включва застрахователно или презастрахователно дъщерно предприятие в ЕИП и дружеството майка на групата е застрахователно или презастрахователно предприятие, застрахователно холдингово дружество или смесено финансово холдингово дружество[7] със седалище в ЕИП или в трета държава;
- групата включва застрахователно или презастрахователно дъщерно предприятие в ЕИП и дружеството майка на групата е застрахователно холдингово дружество със смесена дейност[8]. В този конкретен случай груповият надзор е ограничен до надзора върху вътрешногрупови сделки, които включват застрахователно или презастрахователно предприятие[9].

Въз основа на оповестените данни относно надзора, публикувани от националните надзорни органи (по-нататък „ННО“), приблизително 350 групи са били обект на групов надзор в ЕС.

a. Упражняване на групов надзор, когато седалището на крайното дружество майка се намира в трета държава

Броят на европейските застрахователи, придобити от инвеститори извън ЕИП, се увеличи през последните години[10]. С въвеждането на Директивата „Платежоспособност II“ беше поставено изискване към застрахователите да преразгледат своята дейност с оглед на новите капиталови изисквания. Според някои специалисти, това може да е улеснило откриването на предприятия, които са по-подходящи за продажба и ново придобиване, макар да няма категорични доказателства за това. Със своите дейности по надзор EIOPA спомага за наблюдението на тази тенденция.

[6] Вж. член 213, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“.
[7] Съгласно определеното в член 212, параграф 1, букви е) и з) съответно от Директивата „Платежоспособност II“.
[8] Съгласно определеното в член 212, параграф 1, буква ж) от Директивата „Платежоспособност II“.
[9] Виж член 265 от Директивата „Платежоспособност II“.
[10] Така например, от 2017 г. насам застрахователни групи и инвеститори в частни капиталови инструменти от Китай, Япония, Съединените щати, Швейцария и Канада придобиха (дял от капитала на) застрахователни предприятия, установени в ЕС.

Понастоящем около 200 застрахователни групи имат крайно предприятие майка в трета държава. Тези групи подлежат на групов надзор съгласно Директивата „Платежоспособност II“[11]. Макар че ННО трябва да разчитат на груповия надзор, упражняван от надзорните органи на трети държави с еквивалентен надзор[12], от тях се изисква да прилагат пряко световен групов надзор, когато седалището на крайното дружество майка се намира в държава без еквивалентен надзор[13]. Когато не съществува консолидиращо холдингово дружество в ЕИП, в Директивата „Платежоспособност II“ се предвижда, че орган за групов надзор следва да бъде надзорният орган, който е издал лиценз на застрахователното или презастрахователното предприятие с най-голямо балансово число[14].

Поради това упражняването на пълен групов надзор на равнището на крайното дружество майка може да се окаже трудно, тъй като това предполага достъп до информация, свързана с дейности извън Съюза. Ето защо в такива случаи член 262, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“ допуска надзорните органи да прилагат „други методи“, които гарантират подходящ групов надзор. Тези методи не са описани изчерпателно в директивата. В нея само се посочва изрично възможността органът за групов надзор да изиска създаването на застрахователно холдингово дружество в Съюза, по отношение на което се прилагат изискванията за пълен групов надзор.

В действителност обаче съществуват много различаващи се практики по отношение на надзора върху групи, чиито дружества майка имат седалище в трети държави без еквивалентен надзор.

От една страна, в съответствие с член 262, параграф 2 до края на 2018 г. Комисията е получила няколко уведомления за използване на „други методи“ от два ННО. В повечето случаи тези уведомления включват групов надзор на европейско равнище и са насочени към други изисквания за отчитане с цел наблюдение на рисковете, произтичащи от частта от застрахователната или презастрахователната група, намираща се извън ЕИП.

От друга страна, според оповестените данни относно надзора, други ННО осъществяват надзор над групи, чиито крайни дружества майка имат седалище в трети държави. Според данните на ЕІОРА един ННО изразява схващането, че е достатъчно да се изиска създаването на холдингово дружество в ЕИП и че частта извън ЕИП от групи от трети държави не следва да бъде включвана в груповия надзор. Други ННО, които са решили да не използват „други методи“, посочват, че прилагането на член 262, параграф 2 може да бъде трудно, и считат, че следва да им бъде разрешено пълно освобождаване от задължението за упражняване на световен групов надзор[15]. Тези подходи обаче не са достатъчни, за да се наблюдават по подходящ начин рисковете, произтичащи от

[11] Вж. член 213, параграф 2, буква в) от Директивата „Платежоспособност II“.
[12] Виж член 261 от Директивата „Платежоспособност II“.
[13] Вж. член 262, параграф 1 от Директивата „Платежоспособност II“.
[14] Вж. член 247, параграф 2, буква б), подточка v) от Директивата „Платежоспособност II“.
[15] Груповият надзор на групи, чиито предприятия майка са регистрирани в трета държава без еквивалентен надзор, обаче трябва да се упражнява в съответствие с член 262 от Директивата „Платежоспособност II“.

частите извън ЕИП на групи от трети държави, и тяхната съвместимост с изискванията на Директивата „Платежоспособност II“ би била под въпрос.

б. Обхват на груповия надзор и на надзора на равнище холдингови дружества

Органите за групов надзор могат да решават за всеки отделен случай и когато са изпълнени определени критерии да не включват дадено предприятие в обхвата на груповия надзор[16] (включително крайното предприятие майка на групата). Понякога такова решение може да доведе до пълна липса на групов надзор, което може да се отрази неблагоприятно на защитата на титулярите на полици и на еднаквите условия на конкуренция.

Съществуват рискове, свързани с липсата на еднакви условия на конкуренция, дори когато изключването на крайното дружество майка не води до липсата на групов надзор, а до упражняването на групов надзор на равнището на междинно предприятие майка. Подобни решения за изключване на практика могат да създадат значително капиталово облекчение за групата в случаите, когато крайното предприятие майка не притежава целия капитал на тези дъщерни предприятия.

Освен това, когато дружеството майка на група е холдингово дружество, груповият надзор може да бъде ограничен до докладването на сделките в рамките на групата, ако органът за групов надзор счита, че основната дейност на дружеството майка не е свързана с притежаване на дялови участия в застрахователни дъщерни предприятия[17]. Поради това несъгласуваните подходи към определянето на холдингови дружества е възможно да доведат до нееднакви условия на конкуренция в Европейския съюз. В по-общ план ЕИОРА отбелязва, че правомощията за намеса от страна на органите за групов надзор на равнище холдингови дружества, определени от националните законодателства, са ограничени в някои юрисдикции[18].

в. Рамка за ранна намеса на равнище група[19]

ЕИОРА определя понятието „ранна интервенция“ като *„етап, на който платежоспособността на даден застраховател започва да се влошава и на който е вероятно тя да продължи да се влошава и да спадне под капиталовото изискване за платежоспособност, ако не бъдат предприети коригиращи действия“*.

[16] Вж. член 214, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“.

[17] В този случай холдинговото дружество е застрахователно холдингово дружество със смесена дейност (по член 212, параграф 1, буква ж) от Директивата „Платежоспособност II“), а не застрахователно холдингово дружество (по член 212, параграф 1, буква е).

18 Подобни проблеми бяха установени в банковия сектор. С Директива (ЕС) 2019/878 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Директива 2013/36/ЕС се въвеждат специална процедура за одобрение и преки надзорни правомощия по отношение на определени холдингови дружества. Освен това с Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Регламент (ЕС) № 575/2013 се изясняват критериите, по които се установява дали основната дейност на финансова институция (холдингово дружество) е свързана с притежаването на банкови дъщерни дружества.

[19] Вж. член 242, параграф 2, буква а) от Директивата „Платежоспособност II“.

За осъществяването на ранна намеса на равнище група е необходимо органът за групов надзор да разполага с навременна информация за влошаващото се финансово състояние. За целта в Директивата „Платежоспособност II“[20] се изисква предприятието, притежаващо дялово участие в застрахователна или презастрахователна група, да информира органа за групов надзор веднага щом бъде нарушено груповото капиталово изискване за платежоспособност (по-нататък „КИП“) или е вероятно то да бъде нарушено в рамките на следващите три месеца. EIOPA съобщава за четири случая на уведомяване в три различни държави членки от 1 януари 2016 г. насам (един от които се отнася до действително нарушаване на КИП). В срок от два месеца от установяване на нарушението на груповото КИП на органа за групов надзор трябва да бъде представен план за възстановяване[21]. Такъв е бил случаят при групата, нарушила груповите КИП.

Въпреки че не са изрично обхванати, правомощията за ранна намеса до известна степен са включени в Директивата „Платежоспособност II“. На равнище отделно предприятие надзорните органи следва да имат правомощието да предприемат всички необходими мерки за гарантиране на интересите на титулярите на полици, когато платежоспособността на даден застраховател продължава да се влошава[22]. На равнище група Директивата „Платежоспособност II“ въвежда задължение за всички ННО като органи за групов надзор да предприемат необходимите мерки, когато съществува заплаха за платежоспособността на групата (дори ако групата отговаря на всички регулаторни изисквания) или когато вътрешногруповите сделки или концентрацията на риска застрашават финансовото състояние на застрахователните или презастрахователните предприятия в групата[23].

Въпреки съществуването на тези разпоредби EIOPA съобщава, че само дванадесет ННО разполагат с изрични правомощия за ранна намеса на равнище група. Ще бъдат необходими допълнителни проучвания, за да се разбере защо според съобщените данни мнозинството от ННО не разполагат с правомощия за ранна намеса на равнище група въпреки съществуващите разпоредби в нормативната уредба.

Сред националните уредби, в които ННО разполагат с правомощия за ранна намеса, критериите, съгласно които се налага такава намеса, са много различни — от чисто количествени (за два ННО) до чисто качествени (за други два ННО), като осем ННО използват едновременно количествени и качествени критерии, налагащи ранна намеса. Наборът от правомощия за ранна намеса, с които разполагат ННО като органи за групов надзор, се различава значително в отделните държави членки: някои правомощия са налице при повечето ННО (например за ограничаване на изплащането на дивиденти), а други — само при ограничен брой ННО (например за изискване на продажбата на дъщерни предприятия).

III. Стълб I: изчисляване и надзор на груповата платежоспособност

[20] Вж. член 218, параграф 5 от Директивата „Платежоспособност II“.
[21] Вж. член 218, параграф 4 от Директивата „Платежоспособност II“.
[22] Вж. член 141 от Директивата „Платежоспособност II“. Разпоредбата не се прилага *mutatis mutandis на равнище група*.
[23] Вж. член 258, параграф 1 от Директивата „Платежоспособност II“.

Надзорът на груповата платежоспособност включва наблюдение върху наличието на допустими собствени средства в групата и върху това техният размер винаги да бъде най-малко равен на груповото КИП[24]. Като основно правило изчисляването на груповата платежоспособност трябва да се извършва в съответствие с метод 1 („метод, основан на счетоводно консолидиране“)[25]. В този случай и груповите собствени средства, и груповото КИП се изчисляват въз основа на консолидираните счетоводни отчети. Над 90 % от европейските групи прилагат основния подход.

Когато прилагането единствено на метод 1 не би било целесъобразно, органите за групов надзор могат да решат след допитване до другите заинтересовани надзорни органи и до самата група дали да приложат към групата метод 2 („метод на приспадане и агрегиране“), или комбинация между методи 1 и 2[26]. Преди да вземе това решение, органът за групов надзор трябва да вземе предвид ограничен брой критерии, които са изброени в член 328 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/35 на Комисията (по-нататък „Делегиран регламент Платежоспособност II“)[27]. В този случай дружествата, които не попадат в обхвата на метод 1, допринасят за груповите собствени средства и груповото КИП с пропорционален дял от собствените средства и капиталовите изисквания на отделното дружество.

На практика, въз основа на оповестените данни относно надзора, публикувани от отделни ННО, методът на „пълно“ приспадане и агрегиране се прилага изключително рядко, а съответните групи представляват по-малко от 0,9 % от общата сума на груповите собствени средства на европейско равнище.

a. Групови собствени средства

i. Класификация на груповите собствени средства

За да бъдат класифицирани на равнище група, позициите от собствените средства, емитирани от дъщерни застрахователни и презастрахователни предприятия, застрахователни холдингови дружества, смесени финансови холдингови дружества и предприятия за спомагателни услуги[28], трябва да отговарят на изискванията, посочени в членове 331—333 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“. Това означава, че за да бъде допустима дадена позиция от собствените средства на равнище група, не е достатъчно да бъде класифицирана като позиция от собствените средства на равнище отделно предприятие.

Има още едно изрично допълнително изискване — позицията от груповите собствени средства да не е обременена с тежести[29]. На практика това означава, че оценката на тежестите, която се извършва на равнище отделно предприятие, може да се наложи да бъде допълнена от още един анализ на равнище група.

[24] Вж. член 218 от Директивата „Платежоспособност II“.
[25] Вж. член 220 от Директивата „Платежоспособност II“.
[26] Вж. член 220 от Директивата „Платежоспособност II“.
[27] Делегиран регламент (ЕС) 2015/35 на Комисията от 10 октомври 2014 г. за допълнение на Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност (Платежоспособност II), ОВ L 12, 17.1.2015 г., стр. 1.
[28] Съгласно определеното в член 1, точка 53 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.
[29] Вж. член 331, параграф 1, буква б), член 332, параграф 1, буква б) и член 333, параграф 1, буква б) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.

По-специално, в съображение 127 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“ е даден пример на тежест в контекста на позиция от собствените средства, емитирана от застрахователни холдингови дружества или смесени финансови холдингови дружества[30]. EIOPA подчертава, че това съображение следва да се съблюдава, когато се извършва оценка на наличието на тежест. Въпреки това някои ННО биха приветствали по-голяма яснота в правната разпоредба, за да се гарантира изпълнимостта на това изискване. Освен това EIOPA подчертава, че не е ясно дали посочените в съображението принципи следва да се прилагат и по отношение на застрахователни или презастрахователни предприятия майка, за чиито позиции от собствени средства също има изискване да не бъдат обременени с тежести[31]. Няколко ННО вече съблюдават съображение 127 независимо от характера на дружеството майка.

Допълнително изискване за груповите собствени средства[32] е те да предвиждат отмяна или отлагане на разпределенията[33], както и преустановяване на тяхното изплащане или изкупуване[34], когато е налице неспазване (или когато разпределенията биха довели до неспазване) на груповото КИП и/или груповото минимално капиталово изискване (МКИ). При все това от регламента не става ясно дали неспазването на това изискване означава, че инструментът не може да бъде признат при никакви обстоятелства като групови собствени средства, дори когато допринася за покриване на рисковете, произтичащи от свързано застрахователно дружество.

ii. Наличност на групови собствени средства

В член 330, параграф 1 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“ се определят критериите, които ННО следва да вземат предвид, когато преценяват наличността на собствени средства на равнище група. Оценката на наличността на групови собствени средства изисква познаване на договорното и търговското право на различните държави, в които групата осъществява дейност. Това създава предизвикателства за органите за групов надзор, по-специално при големи трансгранични групи.

Понякога оценката на наличността се бърка с обикновена оценка на ликвидността на активите, тъй като оценката на наличността обхваща способността на собствените

[30] „*Позициите от собствени средства, които са емитирани от застрахователни холдинги и финансови холдинги със смесена дейност в групата, не са обременени с тежести, освен ако претенциите, свързани с тези позиции от собствени средства, имат по-нисък ранг от претенциите на всички титуляри на полици и бенефициери на застрахователните или презастрахователните предприятия, които принадлежат към групата*“.

[31] В това отношение заглавието на член 331 от Делегирания регламент не е напълно съгласувано със съдържанието на разпоредбата. Макар заглавието да предполага, че този член се прилага само за свързани застрахователни или презастрахователни предприятия, в параграф 3 от него се предвижда, че той се прилага и по отношение на предприятия, притежаващи дялово участие.

[32] Вж. член 331, параграф 2, буква а), член 332, параграф 2, буква а) и член 333, параграф 2, буква а) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.

[33] Вж. член 71, параграф 1, буква л), член 73, параграф 1, буква ж) и член 77, параграф 1, буква ж) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“. Разпределенията се отнасят до дивиденти от капиталови инструменти и плащания по лихвени купони за подчинени дългове. Отмяна на разпределенията, когато има неизпълнение на груповото КИП, се изисква само за собствените средства от първи ред.

[34] Вж. член 71, параграф 1, буква й), член 73, параграф 1, буква е) и член 77, параграф 1, буква е) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.

средства за покриване на всички видове загуби и за прехвърляне на активи[35]. По отношение на оценката съществуват много различни надзорни практики, което може да има значително въздействие върху изчисленията на груповата платежоспособност. Тези неясноти са свързани с:

- методите, които може да се използват за доказване на възможността за осигуряване в наличност на собствени средства в срок от най-много девет месеца[36],
- третирането на конкретни позиции, като резерва за равняване[37] (включително очакваните печалби, които включват бъдещите премии и ефекта от преходните мерки за безрискови лихвени проценти или от преходните мерки относно техническите резерви[38]) или малцинствените участия;
- тълкуването на разпоредбата, позволяваща включването на някои неналични позиции в груповите собствени средства до размера на вноската на всеки свързан застраховател в груповото КИП[39].

б. Групови капиталови изисквания

i. Използване на метод 1 („подход, основан на счетоводно консолидиране“)

Когато се използва метод 1, в Директивата „Платежоспособност II“ се изисква групите да консолидират изцяло всички застрахователни или презастрахователни дъщерни предприятия в ЕИП и извън него[40] или, когато необходимата информация не е налице, да извършат пълно приспадане на счетоводната стойност на тези дружества[41]. Въпреки това някои ННО считат, че тези изисквания са неприложими на практика за големи международни групи и че е налице възможност за опростени подходи. В по-общ план други разлики в подходите за консолидация съгласно Директивата „Платежоспособност II“ и МСФО могат да създадат значителни оперативни трудности за групите[42].

Консолидираното групово КИП следва да отчита глобалната диверсификация на рисковете, която съществува при всички застрахователни и презастрахователни дружества в групата, така че да отразява по подходящ начин рисковите експозиции на групата[43]. Поради това в почти всички случаи, когато се използва метод 1, груповото КИП ще бъде по-ниско от сумата на индивидуалните КИП на всички застрахователни и

[35] Вж. член 330, параграф 1, букви а) и б) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.
[36] Вж. член 330, параграф 1, буква в) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.
[37] Съгласно определеното в член 70 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.
[38] Вж. съответно членове 308в и 308г от Директивата „Платежоспособност II“.
[39] Някои ННО считат, че вноската не може да бъде покривана само от неналични позиции.
[40] Вж. член 335, параграф 1, буква а) и член 336, буква а) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.
[41] Вж. член 229 от Директивата „Платежоспособност II“.
[42] Например в член 335 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“ не се прави ясно разграничение между съвместно предприятие и съвместни операции, както са определени в МСФО 11. Това означава, че даден застраховател трябва да отчита своето участие в съвместно предприятие, като използва капиталовия метод за счетоводни цели, но същевременно може да се наложи да използва на пропорционална основа консолидация съгласно Директивата „Платежоспособност II“ (това изисква по-подробна и вероятно неналична информация).
[43] Вж. съображение 101 от Директивата „Платежоспособност II“.

презастрахователни предприятия от тази група. Въпреки това според EIOPA някои органи за групов надзор ограничават ползите от диверсификацията, като считат, че КИП на застрахователно или презастрахователно предприятие е пречка за прехвърляемостта на неговите собствени средства. Подобно тълкуване би имало същия ефект върху груповата платежоспособност, както отхвърлянето на ползите от диверсификацията между предприятията от дадена група.

Освен това някои заинтересовани страни твърдят, че подходът към изчисляването на минималното консолидирано групово КИП (по-нататък „групово МКИ“) може да доведе до непредвидени последици. Наистина, макар че на равнище отделно предприятие минималното капиталово изискване (по-нататък „МКИ“) никога не трябва да бъде по-ниско от 25 %, нито да надвишава 45 % от КИП на дадено предприятие[44], на равнище група не съществува такъв диапазон. В резултат на това за някои групи груповото МКИ е близко (или дори равно) на груповото КИП, а коефициентът на груповото МКИ може да бъде по-нисък или много близък до коефициента на груповото КИП[45]. Поради това може да има случаи, в които групата нарушава своето групово МКИ преди груповото си КИП. В такива ситуации груповото МКИ ограничава ползите от диверсификацията, която групите могат да признаят в своите капиталови изисквания.

Накрая, третирането на застрахователни или презастрахователни предприятия от трети държави в груповото МКИ не е достатъчно ясно въпреки насоките на EIOPA[46] по въпроса.

ii. Използване на комбинация между методи 1 и 2

Когато се използва комбинация между методи 1 и 2, някои ННО считат, че дружествата, включени посредством метод 2, все пак следва да правят вноска за покриване на консолидираната част на груповото КИП[47]. Други изразяват несъгласие с този подход, който би довел до двойно отчитане на същите рискове, тъй като тези дружества правят вноска и за покриване на общото групово КИП посредством пропорционалния дял от своите КИП като отделни предприятия[48]. От друга страна, когато се използва единствено метод 2, груповото КИП се базира на КИП на всяко отделно дружество, без да се елиминират вътрешногруповите сделки (което на свой ред води до двойно отчитане на същите рискове).

Друга несигурност е дали метод 2 може да бъде приложен и по отношение на застрахователни холдингови дружества, а не само на застрахователи. Това обаче би

---

[44] Вж. член 129, параграф 3 от Директивата „Платежоспособност II“. Следва да се отбележи, че посоченият диапазон не се прилага в случаите, когато МКИ е равно на абсолютната долна граница съгласно определеното в член 129, параграф 1, буква г) от директивата.

[45] Такива случаи са възможни, тъй като Директивата „Платежоспособност II“ налага по-строги критерии за допустимост, въз основа на които собствените средства да могат да обхващат и груповото МКИ. Собствените средства от трети ред и допълнителните собствени средства не са допустими за покриване на груповото МКИ, макар че са допустими за покриване на груповото КИП.

[46] Достъп чрез тази препратка.

[47] Те може да бъдат разглеждани като допринасящи към подмодулите на риска, свързан с акции, на валутния риск и риска, свързан с пазарна концентрация.

[48] Този аргумент е спорен по отношение на валутния риск: метод 2 не обхваща по подходящ начин валутния риск, произтичащ от използването на различна валута на равнище предприятие от трета държава и на равнище група.

означавало да се гарантира съгласувано изчисляване в рамките на Съюза на абстрактно капиталово изискване за такива дружества.

Накрая, не е ясно дали метод 2 може да се прилага по отношение на консолидирана подгрупа[49]. EIOPA застъпва становището, че методът на приспадане и агрегиране може да се прилага само по отношение на отделни дружества.

iii. Групови вътрешни модели[50]

В съответствие със застъпения в нея подход, съобразен с риска, Директивата „Платежоспособност II“ допуска застрахователните дружества и групи да използват вътрешни модели за изчисляване на КИП след одобрение от надзорния орган, вместо стандартната формула. В член 231 от Директивата „Платежоспособност II“ се определят вътрешните модели на групата и се предвиждат правила за начина на вземане на съвместно решение относно заявлението за използване на такъв модел.

Въз основа на оповестените данни относно надзора, публикувани от отделните ННО, съществуват 45 одобрени вътрешни модела[51] на равнище група в десет различни държави — членки на ЕС. Като цяло, ННО считат, че Директивата „Платежоспособност II“ предлага необходимите мерки и гъвкавост за извършване на ефективна оценка, разрешаване и наблюдение на пригодността на груповите вътрешни модели.

Когато вътрешният модел на групата не обхваща всички свързани застрахователни и презастрахователни предприятия (частичен групов вътрешен модел), по отношение на дружествата, необхванати от вътрешния модел, групите могат да решат да прилагат:

- един от методите за интегриране, посочени в приложение XVIII от Делегиран регламент (ЕС) 2015/35 на Комисията (по-нататък „Делегиран регламент Платежоспособност II“);
- метода на приспадане и агрегиране (метод 2).

Методите за интегриране първоначално са били разработени за интегриране на рискове, а не на дружества. Поради това използването им на равнище група не отразява правилно някои взаимозависимости между предприятията. Би могло да има и възможности за регулаторен арбитраж между използването на метод за интегриране (който не изисква специална процедура за одобрение) и използването на метода на приспадане и агрегиране (който подлежи на предварително одобрение от надзорния орган). Включването на дружество посредством метод за интегриране може да бъде по-благоприятно в сравнение с метода на приспадане и агрегиране[52], освен ако седалището на съответното предприятие се намира в трета държава с еквивалентен надзор, в който

[49] Това би означавало, че е възможно да се изчисли консолидирано капиталово изискване на равнище подгрупа (т.е. като са приспаднати вътрешногруповите сделки и като се допускат ефекти от диверсификация между дружествата от тази подгрупа) и после това капиталово изискване да се изведе на агрегирано равнище за останалата част от групата.

[50] Вж. член 242, параграф 2, буква б).

[51] Единадесет цялостни вътрешни модела или тридесет и четири частични вътрешни модела.

[52] Например малцинствените участия може да са част от груповите собствени средства, когато се използва метод за интегриране, докато при използване на метода за приспадане и агрегиране това не е възможно.

случай може да са налице стимули групата да прилага метод 2 с цел използване на местните правила[53].

Накрая, EIOPA посочва, че някои групи изключват определени юрисдикции от обхвата на своите вътрешни модели поради наличието на различни надзорни практики. Освен това в контекста на процедурата за вземане на съвместно решение един и същ вътрешен модел може да се прилага по различни начини на равнище група и на равнището на свързаните предприятия по ключови аспекти, като например прилагането на динамичната корекция за променливост или моделирането на риска от кредитно неизпълнение от държавите. Тези различия може да се отразят на управлението на груповия риск.

iv. Третиране на предприятия от други финансови сектори

Предприятия от други финансови сектори (например кредитни и финансови институции или институции за професионално пенсионно осигуряване) следва да бъдат включени в изчисляването на груповата платежоспособност посредством своя пропорционален дял от секторните собствени средства и капиталови изисквания[54]. И EIOPA, и HHO застъпват становището, че правната уредба не определя ясно как подобни дружества следва да допринасят за покритието на груповото КИП.

По-специално, оценката на качеството и наличността на секторните собствени средства от гледна точка на Директивата „Платежоспособност II“ се оказва много трудно. Аналогично, в правната уредба не се определя конкретно как да бъдат третирани секторните капиталови буфери и добавен капитал.

Накрая, в член 228 от Директивата „Платежоспособност II“ се предвижда, че когато се изчислява платежоспособността на група, включваща свързана кредитна или финансова институция или инвестиционен посредник, тази група може да прилага *mutatis mutandis* методи 1 или 2, посочени в приложение I от Директива 2002/87/ЕО[55]. В този член се предвижда също така, че метод 1 може да се прилага само когато органът за групов надзор е „*удовлетворен от нивото на интегрираното управление и вътрешния контрол по отношение на структурите, които са включени в обхвата на консолидацията*“. Въпреки това на практика използването на методите, посочени в Директива 2002/87/ЕО, е трудно осъществимо поради различните стандарти за остойностяване и консолидация по две нормативни рамки и липсата на насоки относно начина за оценяване на степента на интегрирано управление и вътрешен контрол.

[53] Когато свързано застрахователно или презастрахователно предприятие, включено посредством метод 2, има седалище в трета държава с еквивалентен надзор съгласно член 227 от Директивата „Платежоспособност II“, собствените средства и капиталовите изисквания за това предприятие може да бъдат определени в съответствие с местните правила за целите на изчисляването на груповата платежоспособност.

[54] Вж. член 335, параграф 1, буква д) и член 336, буква г) от Делегиран регламент „Платежоспособност II“.

[55] Директива 2002/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2002 г. относно допълнителния надзор на кредитните институции, застрахователните предприятия и на инвестиционните посредници към един финансов конгломерат и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО, 79/267/ЕИО, 92/49/ЕИО, 92/96/ЕИО, 93/6/ЕИО и 93/22/ЕИО на Съвета и Директиви 98/78/ЕО и 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, ОВ L 35, 11.2.2003 г., стр. 1.

IV. Стълбове II и III: управление и отчитане на група[56]

a. Управление на група

i. *Прилагане mutatis mutandis на равнище група на разпоредбите, които се прилагат на равнище отделно предприятие*

Изискванията за управление на равнище група не са изцяло конкретизирани в Директивата „Платежоспособност II“. Вместо това в директивата се предвижда само, че някои разпоредби, които са приложими на равнище отделно предприятие, се прилагат *mutatis mutandis* на равнище група. Според EIOPA това затруднява прилагането на тези разпоредби от органите за групов надзор. Основните предизвикателства се отнасят до:

- системата за управление на групата[57]. Първо, дружествата, които не са застрахователи, попадат в обхвата на групите и следователно са включени в системите за управление на групите, което може да създаде трудности. Освен това е възможно да има правни неясноти във връзка с установяването и отговорността на „административния, управителния или надзорния орган“ (по-нататък „АУНО“) на равнище група[58]. Накрая, АУНО на равнище отделно дружество може да се изправи пред противоречащи си цели, тъй като трябва да гарантира както пригодността на системата за управление на отделното предприятие, така и нейната съгласуваност със системата за управление на равнище група.
- изисквания за квалификация и надеждност[59], които зависят от правомощията на ННО за намеса на равнище холдингови дружества. Освен това, според EIOPA обхватът на приложение на тези изисквания е неясен (АУНО и/или лицата, които действително ръководят застрахователното холдингово дружество и/или изпълняват ключови функции)[60].
- добавяне на капитал на равнище група[61], по-специално във връзка с управлението. Тъй като системата за управление на равнище група отчасти се определя посредством препратка към прилагането *mutatis mutandis* на разпоредбите за отделно предприятие, което подлежи на тълкуване, за органа за групов надзор е по-трудно да установи значително отклонение от директивата.

Тези различни примери показват, че разпоредбите, прилагани *mutatis mutandis*, оставят твърде голяма свобода за тълкуване и може да създадат трудности на органите за групов надзор при прилагането на тяхното тълкуване на правилата. EIOPA издаде насоки по някои от гореспоменатите проблеми. При транспонирането на Директивата „Платежоспособност II“ в националното законодателство някои ННО изготвят и свои собствени национални правила или насоки.

---

[56] Независимо от това, че „стълб III“ обхваща и публичното оповестяване на групите, този аспект не е включен в обхвата на настоящата глава.
[57] Вж. член 246 от Директивата „Платежоспособност II“.
[58] По-точно, няма определение за „групов АУНО“, а член 40 от Директивата „Платежоспособност II“ относно отговорността на АУНО не се прилага *mutatis mutandis* на равнище група.
[59] Вж. член 257 от Директивата „Платежоспособност II“.
[60] Вж. член 257 (заглавие и текст на члена) и член 42 от Директивата „Платежоспособност II“.
[61] Вж. член 233, параграф 6 от Директивата „Платежоспособност II“.

ii. Централизирано управление на груповия риск[62]

От застрахователните и презастрахователните групи се изисква да въведат ефективни системи за управление на риска и вътрешен контрол, прилагани последователно във всички отделни предприятия в обхвата на груповия надзор[63]. Въпреки това в Директивата „Платежоспособност II“ се предвижда също така, че групите могат да прилагат режим за групов надзор с централизирано управление на риска, когато процедурите за управление на риска и механизмите за вътрешен контрол на предприятието майка обхващат и неговите дъщерни дружества[64]. Поради това режимът за централизирано управление на риска включва прехвърляне на задачите за управление на риска от свързано предприятие към предприятието от същата група, притежаващо дялово участие.

Понастоящем няма случай на прилагане на разпоредбите относно централизирано управление на риска. При всички случаи режимът за централизирано управление на риска вероятно няма да има значително въздействие върху разпределението на капитала в рамките на групата, тъй като свързаните застрахователни или презастрахователни предприятия все пак би трябвало да спазват своите индивидуални капиталови изисквания. В по-общ план, съгласно настоящата рамка групите нямат ясна полза от прилагането на режима за централизирано управление на риска. Когато се прилага режимът за централизирано управление на риска, договореностите между предприятието майка и неговите дъщерни дружества, свързани с процедурите за управление на риска и механизмите за вътрешен контрол, попадат в обхвата на възлагане на дейности на външни изпълнители (аутсорсинг). Следователно застрахователните или презастрахователните дружества в групата все пак ще трябва да спазват всички изискванията за възлагане на дейности на външни изпълнители, предвидени в Директивата „Платежоспособност II“, и в по-общ план да продължат да носят отговорност за пригодността на своите системи за управление.

б. Докладване относно вътрешногрупови сделки, концентрацията на риска и ефектите от диверсификацията на равнище група

i. Вътрешногрупови сделки[65]

„Вътрешногрупова сделка“ е сделка, при която застрахователно или презастрахователно предприятие прибягва пряко или косвено до други предприятия от същата група или до което и да било физическо или юридическо лице, тясно свързано с предприятията от тази група, за изпълнението на договорно или извъндоговорно задължение, възмездно или не[66].

---

[62] Вж. член 242, параграф 2, буква б). Режимът на централизирано управление на груповия риск замества предложението на Комисията за „режим за групова подкрепа“, който щеше да позволи на групите да изпълняват част от КИП на дъщерните дружества чрез поемане на обещание, че при необходимост дружеството майка ще предостави капитал на свързаните застрахователи. Режимът за групова подкрепа е извън обхвата на изпратеното от Комисията искане до EIOPA за техническо становище относно преразглеждането на Директивата „Платежоспособност II“.

[63] Вж. член 246, параграф 1 от Директивата „Платежоспособност II“.

[64] Вж. членове 236—239 от Директивата „Платежоспособност II“.

[65] Вж. член 242, параграф 2, буква в) от Директивата „Платежоспособност II“.

[66] Вж. член 13, параграф 19 от Директивата „Платежоспособност II“.

От застрахователните или презастрахователните групи се изисква да предоставят на органите за групов надзор информация за съществени вътрешногрупови сделки най-малко веднъж годишно, а за изключително съществени вътрешногрупови сделки — при първа възможност[67]. Органите за групов надзор трябва да определят и видовете вътрешногрупови сделки, които следва да бъдат докладвани от групите при всички обстоятелства[68].

Определението за „вътрешногрупова сделка“ в директивата може да не е достатъчно ясно и изчерпателно. Това води до различни тълкувания както сред надзорните органи, така и сред участниците на пазара. По-специално, не е сигурно, че холдинговите дружества, предприятията за спомагателни услуги и дружествата от други финансови сектори са включени в обхвата на докладването.

За сближаване на позициите на надзорните органи може да помогнат насоките на EIOPA, но все пак може да е необходимо да се гарантира правна сигурност посредством промяна на определението за вътрешногрупови сделки в Директивата „Платежоспособност II“. Ясното определяне на обхвата на вътрешногруповите сделки може да окаже въздействие и върху налагането на принудителни мерки, тъй като надзорните органи имат правомощието да приемат мерки, когато вътрешногруповите сделки (или концентрацията на риска) „*застрашават финансовото състояние на застрахователните или презастрахователните предприятия*“[69]. EIOPA съобщава за един случай на използване на такива принудителни мерки както на равнище отделно предприятие, така и на равнище група.

Органите за групов надзор следват различни процедури и използват различни критерии и прагове, когато изискват докладване на вътрешногруповите сделки. Някои органи за групов надзор считат, че индивидуалният подход към всеки отделен случай е обоснован от необходимостта да бъдат отчетени спецификите на всяка група, докато други ННО считат, че е необходим по-хармонизиран подход, тъй като неподходящите прагове (твърде ниски или твърде високи) занижават надзора върху вътрешногруповите сделки, които са неразделна част от цялостната оценка на риска на групите.

ii. Концентрация на риска[70]

От застрахователните и презастрахователните предприятия, притежаващи дялово участие, застрахователните холдингови дружества и смесените финансови холдингови дружества се изисква да предоставят на органа за групов надзор най-малко един път в годината информация за всяка значителна концентрация на риска[71]. Органите за групов надзор трябва да определят и вида рискове, които групите следва да докладват при всички обстоятелства[72].

Въпреки това липсва ясно определение за понятието „концентрации на риска“. В член 376 от Делегиран регламент „Платежоспособност II“ има косвено определение за

[67] Вж. член 245, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“.
[68] Вж. член 245, параграф 3 от Директивата „Платежоспособност II“.
[69] Вж. член 258, параграф 1 от Директивата „Платежоспособност II“.
[70] Вж. член 242, параграф 2, буква в) от Директивата „Платежоспособност II“.
[71] Вж. член 244, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“.
[72] Вж. член 244, параграф 3 от Директивата „Платежоспособност II“.

„значителна“ концентрация на риска посредством неговото потенциално въздействие върху груповата платежоспособност или ликвидност. В този член се предвижда и неизчерпателен списък на преки и непреки експозиции, които групите следва да вземат предвид, когато докладват за значителни концентрации на риска.

В Директивата „Платежоспособност II“ се прави ясно разграничение между значителни концентрации на риска, за които трябва да бъдат определени количествени прагове, и концентрациите на риска, подлежащи на докладване при всички обстоятелства, които следва да бъдат определени по „вид“. Някои ННО спазват стриктно това разграничение, докато други съчетават количествени прагове с качествени критерии (например различни прагове в зависимост от рейтинга на инструмента). На този етап Комисията не разполага с данни, че различните надзорни практики в това отношение се отразяват неблагоприятно на еднаквите условия на конкуренция.

В по-общ план, EIOPA установява предизвикателства по отношение на определянето на праговете и видовете концентрации на риска, които са подобни на свързаните с вътрешногруповите сделки: някои надзорни органи подкрепят индивидуалния подход към всеки отделен случай, докато други ННО се обявяват за по-голяма хармонизация.

iii. Взаимодействия между Директивата „Платежоспособност II“ и правилата относно финансовите конгломерати

Когато застрахователна група едновременно с това е (или принадлежи към) финансов конгломерат, подлежащ на допълнителен надзор в съответствие с член 5, параграф 2 от Директива 2002/87/ЕО (по-нататък „ФИКОД“), органът за групов надзор по Директивата „Платежоспособност II“ може да реши след допитване до другите заинтересовани надзорни органи да не извършва надзор върху концентрацията на риска и/или върху вътрешногруповите сделки[73]. Тази възможност е обоснована от наличието на подобни изисквания за докладване съгласно ФИКОД[74].

EIOPA съобщава само за два случая на използване на това освобождаване[75]. Във ФИКОД се предвижда, че ако няма одобрен праг, следва да се докладват само вътрешногруповите сделки, надвишаващи 5 % от общата сума на изискванията в областта на капиталовата адекватност на конгломерата. Ако застрахователната част от конгломерата не е много голяма в сравнение с банковата част, е вероятно този праг да бъде твърде висок, за да обхваща в достатъчна степен сделките, свързани със застраховането. Поради това, ако не съществува споразумение с банковия надзорен орган относно по-обособени прагове, няма причина органът за групов застрахователен надзор да предостави това освобождаване.

iv. Диверсификационни ефекти в групата[76]

[73] Вж. член 213, параграф 3 от Директивата „Платежоспособност II“.
[74] Вж. членове 8 и 9 от Директива 2002/87/ЕО.
[75] Според публикувания през 2018 г.от Съвместния комитет списък на финансовите конгломерати съществуват 81 финансови конгломерата, 24 от които са изцяло или напълно освободени от прилагането на ФИКОД.
[76] Вж. член 242, параграф 2, буква г) от Директивата „Платежоспособност II“.

Групите трябва да предоставят на органа за групов надзор надлежно обяснение за разликата между сумата на КИП на всички свързани застрахователни или презастрахователни предприятия от групата и консолидираното КИП на групата[77]. Въпреки това според EIOPA липсата на хармонизиран образец за докладване на ползите от диверсификацията води до много различаваща се като качество и степен на подробност информация, предоставяна на органите за групов надзор.

При все това не съществува универсален подход към оценката на ползите от диверсификацията, която следва да бъде съобразена с риска, характера и сложността на всяка група. Поради това някои ННО считат, че напълно стандартизираното докладване и оповестяване на ползите от диверсификацията не позволява специфичното състояние на всяка група да бъде обхванато по подходящ начин.

V. Други въпроси, включени в член 242, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“, които не са свързани с груповия надзор.

а. Посредничество на EIOPA при надзорни спорове[78]

До края на 2018 г. няма случай на искане за обвързващо посредничество. Няколко ННО са се обърнали към EIOPA относно необвързващо посредничество, свързано с трансгранични въпроси. EIOPA публикува своето първо необвързващо становище за посредничество през юни 2018 г.[79]

б. Схеми за гарантиране на застрахователните вземания (по-нататък „СГЗВ“)[80]

По отношение на СГЗВ[81] ситуацията в Европа се характеризира с фрагментарност. В някои държави има повече от една СГЗВ, а в други изобщо няма такива. Съществуват значителни разлики по отношение на включените видове дейност, степента на покритие, обхвата на приложение[82], източниците на финансиране, ролята на СГЗВ[83], основата за изчисляване на вноските на участниците на пазара и способността на СГЗВ да набират допълнително финансиране в случай на недостиг[84].

---

[77] Вж. член 246, параграф 4 от Директивата „Платежоспособност II“.
[78] Вж. член 242, параграф 2, буква д) от Директивата „Платежоспособност II“.
[79] Достъп чрез този линк.
[80] Виж член 242, параграф 2, буква з). Разделът не обхваща органите, натоварени с изплащането на обезщетение на пострадалите, посочени в член 10 от Директива 2009/103/ЕО („*Директива за автомобилното застраховане*“).
[81] Според Бялата книга за схемите за гарантиране на застрахователните вземания на Европейската комисия от 2010 г. „*схемите за гарантиране на застрахователните вземания (СГЗВ) осигуряват последна възможност за защита на потребителите, когато застрахователните дружества не могат да изпълнят договорните си задължения. Така те защитават хората срещу риска техните искове да не бъдат удовлетворени в случай, че тяхното застрахователно дружество фалира*“.
[82] Защитата на титулярите на полици само в държавата членка по произход или разширяването на покритието по отношение на приемащите държави членки, в които застрахователят упражнява дейност.
[83] Имащи за цел приемственост на застрахователните полици или обезщетението на титулярите на полици за загубата.
[84] Например чрез използване на дългови ценни книжа или чрез увеличаване на размера на годишните вноски.

VI. Заключение

Като цяло пруденциалната рамка за групов надзор е надеждна, като поставя акцента върху капиталовото управление и управлението на групата и способства за по-добро разбиране и наблюдение на рисковете на равнище група. Въпреки това някои области от рамката не гарантират хармонизирано прилагане на правилата от страна на групите и ННО, което може да има въздействие върху еднаквите условия на конкуренция и стратегиите за капиталово управление.

В глава II се изтъква, че разликите в прилагането на Директивата „Платежоспособност II“ по отношение на груповия надзор може да се отразят неблагоприятно на защитата на титулярите на полици в зависимост от това как ННО определят обхвата на надзора и упражняват надзора на равнището на холдинговите дружества майка. В нея се подчертава също така, че е важно да се осигури подходящ надзор над групите, чиито дружества майка имат седалище в трета държава. Освен това с оглед на големите различия между надзорните правомощия на различните ННО е необходимо да се направи оценка на целесъобразността на правомощията за ранна намеса, включени в Директивата „Платежоспособност II“.

В глава III се установяват редица правни неясноти и различаващи се надзорни практики, които могат да имат значително въздействие върху груповата платежоспособност. Те засягат както груповите собствени средства, така и груповите КИП и МКИ. Използването на вътрешни модели на групата може да създаде допълнителни проблеми. Първо, различното прилагане на един и същ вътрешен модел на равнище отделно предприятие и на равнище група по ключови аспекти, като динамичната корекция за променливост, може да засегне управлението на груповия риск. Освен това използването на частичен вътрешен модел от група би могло да създаде регулаторен арбитраж по отношение на начина на интегриране в груповата платежоспособност на структурите извън обхвата на модела.

В глава IV е илюстрирано голямото многообразие от тълкувания във връзка с разпоредбите относно управлението на група, които са определени общо в Директивата „Платежоспособност II“ като прилагане *mutatis mutandis* на изискванията за отделно предприятие. В тази глава са посочени и някои съображения относно това защо режимът за централизирано управление на риска понастоящем не се прилага от нито една група. По отношение на изискванията по стълб III ЕІОРА и ННО считат определението и обхватът на подлежащите на докладване вътрешногрупови сделки за недостатъчно ясни и изчерпателни. Въпреки това съществуват различни становища сред надзорните органи по отношение на подходящата степен на хармонизация на докладването на вътрешногруповите сделки и концентрацията на риска, както и количественото определяне на диверсификационните ефекти.

Накрая, ситуацията на съществена фрагментарност по отношение на СГЗВ в Европа, както е представена в глава V, може да засегне защитата на титулярите на полици, както показаха няколко случая на фалити на застрахователи, извършващи трансгранична дейност. Понастоящем ЕІОРА продължава да проучва необходимостта

от възможни стъпки към хармонизация на СГЗВ след публикуването през 2018 г. на своя документ за обсъждане[85].

В член 242, параграф 2 от Директивата „Платежоспособност II“ е посочено, че докладът на Комисията може да бъде придружен от законодателни предложения. В настоящия доклад бяха изведени редица важни проблеми, чието решаване може да се окаже необходимо, включително чрез евентуални законодателни промени. Нужен е обаче допълнителен анализ на въздействието на тези евентуални промени на правилата. Поради това Комисията смята, че е целесъобразно груповият надзор да се включи в обхвата на общото преразглеждане на Директивата „Платежоспособност II“ през 2020 г. Комисията прикани EIOPA до 30 юни 2020 г. да предостави техническо становище по проблемите, установени в настоящия доклад, както и по други свързани проблеми, които може да засегнат неблагоприятно защитата на титулярите на полици, като част от преразглеждането на Директивата „Платежоспособност II“ през 2020 г.[86]

[85] Достъп чрез тази препратка.

[86] Вж. изпратеното от Комисията искане до EIOPA за техническо становище относно преразглеждането на Директивата „Платежоспособност II“.